“SUSARAK KOŞAN ADAM”

Samet Sadi Atıcı

BÖLÜM I – 1979, PARİS

1979’da doğdum. Paris’te.
Ama kartpostallardaki Paris’te değil.
Betonun gökyüzünü kestiği, sokak lambalarının geceleri bile ürkek yandığı bir Paris’te…

İnsanlar konuşurdu. Çok konuşurdu.
Ben dinlerdim.
Topu ayağıma aldığımda ise dünya susardı.

Futbol benim için bir oyun değildi.
Bir kaçıştı.
Bir cevap verme biçimiydi.

BÖLÜM II – PSG: EVDE YABANCI OLMAK

Paris Saint-Germain altyapısına girdiğimde herkes “şanslı çocuk” dedi.
Ama kimse bilmez:
Evde oynamak, bazen deplasmandan daha zordur.

Tribünler tanıdıktı.
Sokaklar çocukluğumdu.
Ama üzerimdeki baskı yabancıydı.

Gol attım.
Koştum.
Ama içimde hep bir huzursuzluk vardı.

Paris beni tutuyordu.
Ben kaçmak istiyordum.

BÖLÜM III – ARSENAL: SESSİZLİĞİN GÜRÜLTÜSÜ

Londra’ya gittiğimde dilini bilmediğim bir ülkede, beni anlayan bir adam vardı: Arsène Wenger.

“Koş” dedi.
“Düşünme.”

Ben de koştum.

Premier Lig hızlıydı.
Ama ben daha hızlıydım.

Defans arkasına sızdığımda, tribünler ayağa kalkardı.
Gol attığımda herkes bağırırdı.
Ben yine susardım.

1998.

Şampiyonluk.
Double.

Gazeteler adımı yazdı.
Ama satır aralarında hep aynı kelime vardı:
Soğuk.

Kimse şunu sormadı:
“Ya bu çocuk sadece içine konuşuyorsa?”

BÖLÜM IV – REAL MADRİD: ZİRVEDE YALNIZLIK

Madrid’e gittiğimde aynaya baktım.
Formam beyazdı.
Ama içim karanlıktı.

Real Madrid’de yıldız olmak yetmezdi.
Parlamak zorundaydın.
Ben parlamıyordum, ben işimi yapıyordum.

Kupalar kazandım.
Gol attım.
Ama her gol biraz daha yalnızlaştırdı beni.

Anladım ki:
Zirve çok kalabalık görünür,
ama aslında sessizdir.

BÖLÜM V – ETİKETLER

Sonra yolculuklar başladı.
Liverpool.
Manchester City.
Bolton.

Her durakta aynı hikâye yazıldı:
“Anelka problem.”

Ben bağırmadım.
Basına konuşmadım.
Kavgaya girmedim.

Ama susmak, bu dünyada en büyük suçtu.

BÖLÜM VI – CHELSEA: SESSİZ KRALLIK

Chelsea’de yeniden doğdum.

2009’da gol kralı oldum.
Altın ayakkabı verdiler.
Elime aldım.

Soğuktu.
Metaldendi.
Ama kalbim sıcaktı.

Gol atıyordum.
Takım kazanıyordu.
Ama hâlâ beni anlamıyorlardı.

Çünkü ben gol sevincini bile içimde yaşardım.

BÖLÜM VII – İSTANBUL: ATEŞ VE SABIR

Fenerbahçe’ye geldiğimde şehir bağırıyordu.
İstanbul konuşuyordu.
Ben dinliyordum.

Burada futbol bir inançtı.
Ama inanç bazen sabırsız olur.

Ben profesyoneldim.
Onlar tutkuluydu.

Aynı dili konuşamadık.

BÖLÜM VIII – DÜNYANIN SON SAHALARI

Çin.
Juventus.
Hindistan.

Artık şunu biliyordum:
Ben bir kulüpte değil, yolda yaşıyordum.

Top yuvarlandıkça ben vardım.

BÖLÜM IX – SON DÜDÜK

Şimdi sahada değilim.

Ama geceleri hâlâ koşuyorum.
Rüyalarımda defans arkasına sızıyorum.

Beni hâlâ anlamayanlar var.
Ama bu artık canımı acıtmıyor.

Çünkü ben şunu öğrendim:

Bazıları efsane olur.
Bazıları sevilen olur.

Ben kendim oldum.

Ve bu,
en zor kupaydı.

BÖLÜM X – ETİHAD'DAKİ GÖLGELER

Manchester City'ye geldiğimde tribünler yarı doluydu.
Para vardı. Gelecek vardı.
Ama ruh yoktu.

Sahaya çıktığımda, formanın ağırlığını hissettim.
Bu ağırlık tarih değildi.
Beklentiydi.

Gol attım.
Ama alkışlar geçiciydi.

İnsanlar beni hep bir geçiş oyuncusu sandı.
Oysa ben her durakta kendimle yüzleşiyordum.

BÖLÜM XI – BOLTON: YENİDEN NEFES ALMAK

Bolton'a gittiğimde herkes şaşırdı.
"Bu adam buraya mı düşer?" dediler.

Ama bazı kulüpler yükseğe değil, **doğru yere** bakar.

Burada tekrar nefes aldım.
Koşularım özgürdü.
Kimse benden yıldız olmamı istemiyordu.

Sadece gol.

Ve ben gol attım.

Bolton'da şunu anladım:
Mutluluk, bazen büyük isimlerde değil,
küçük beklentilerdedir.

BÖLÜM XII – FRANSA FORMASI: AĞIR BİR BAYRAK

Milli forma…
Herkesin hayali.
Benim için bir sınav.

Fransa forması sırtımdayken, ülke omuzlarımdaydı.
Kazandık.
Kaybettik.

Ve bir gün, Güney Afrika’da, kelimelerle yaralandım.
Bir cümle…
Bir an…
Ve bir ömür sürecek bir etiket.

Kimse o anki yalnızlığımı sormadı.
Kimse o sessizliği duymadı.

O gün şunu öğrendim:
Ulusların hafızası affetmez.

BÖLÜM XIII – FENERBAHÇE’DEN SONRA

İstanbul’dan ayrılırken,
boğazın üzerinde sis vardı.

Ben arkamı döndüm.
Şehir dönmedi.

Bazı hikâyeler tamamlanmaz.
Sadece yarım kalır.

Ama yarım kalan her şey başarısızlık değildir.

BÖLÜM XIV – JUVENTUS: GEÇ KALMIŞ BİR BULUŞMA

Torino’da siyah-beyaz bir sessizlik vardı.
Juventus disiplin demekti.
Ben ise özgürlükten geliyordum.

Kısa sürdü.
Ama öğretti.

Her kulüp bir ders gibidir.
Bazıları hızlı öğretir.

BÖLÜM XV – UZAĞA GİTMEK

Çin’e gittiğimde,
insanlar neden hâlâ oynadığımı sordu.

Çünkü futbol benim için yaş değildi.
Nefesti.

Sonra Hindistan…
Yeni sahalar, yeni yüzler.

Artık kimse benden bir şey beklemiyordu.
Bu özgürlüktü.

BÖLÜM XVI – SON MAÇTAN SONRA

Bir gün sahaya çıkmadım.
Ve kimse fark etmedi.

Futbol böyledir.
Seni alkışla karşılar, sessizlikle uğurlar.

Ayakkabılarımı çıkardım.
Bağcıklarını çözmedim.
Onlar hâlâ koşmak istiyordu.

BÖLÜM XVII – GERİYE BAKMAK

Bugün geriye baktığımda,
bir kariyer değil,
bir yol görüyorum.

Hatalar var.
Yanlış anlaşılmalar var.
Kaçışlar var.

Ama pişmanlık yok.

Çünkü ben kimse gibi olmadım.

BÖLÜM XVIII – SON SÖZ

Ben Nicolas Anelka.

Ne herkesin kahramanıydım,
ne herkesin düşmanı.

Ben sadece
susarak koşan bir adamdım.

Ve bazı insanlar
sessizliği hiç sevmez.

RÖPORTAJ I – “FRANSA SENİN İÇİN NE İFADE EDİYOR?”

– Fransa forması senin için neydi, Nicolas?

Bir an duruyorum.
Bu soruya hızlı cevap verenler, genelde yalan söyler.

Fransa benim için bir forma değildi.
Bir beklentiydi.
Bir yüktü.

Ben Fransa’da doğdum ama Fransa beni her zaman tanımadı.
Sokaklarda büyüyen bir çocuğun, ülkesini temsil ederken sessiz kalması affedilmezdi.

Gol attığımda bile yeterince “mutlu” görünmüyordum onlara.
Oysa içimde fırtınalar kopuyordu.

BÖLÜM XIX – MİLLİ FORMAYI GİYMEK

Milli formayı ilk giydiğim günü hatırlıyorum.
Ayna karşısındaydım.

Kumaş ağırdı.
Rengi mavi ama anlamı siyahtı.

Sahaya çıktığımda tribünler bana bakıyordu.
Ben onlara değil.

Çünkü ben bakarsam,
kırılacağımı biliyordum.

RÖPORTAJ II – “NEDEN HİÇ LİDER OLMADIN?”

– Soyunma odasında neden liderlik yapmadın?

Gülümsüyorum.
Ama bu gülümseme savunma.

Liderlik bağırmak değildir.
Ben sahada liderdim.

Koşarak.
Boşluk yaratarak.
Gol atarak.

Ama bazı ülkelerde liderlik,
yüksek sesle konuşmak sanılır.

Ben yüksek sesli biri olmadım.
Olmak da istemedim.

BÖLÜM XX – GÜNEY AFRİKA, 2010

O gün hava sıcaktı.
Ama soyunma odası daha sıcaktı.

Kelimeler havada asılı kaldı.
Yanlış anlaşıldı.
Kesildi.
Biçildi.

Bir cümle söyledim.
Ama o cümle bana ait olmaktan çıktı.

Ertesi gün gazeteler beni yazdı.
Ama ben kendimi okuyamadım.

O an şunu fark ettim:
Bir ulusun günah keçisi olmak,
tek başına kalmaktır.

RÖPORTAJ III – “O OLAY İÇİN PİŞMAN MISIN?”

– O olay için pişmanlık duyuyor musun?

Uzun bir sessizlik.

Pişmanlık…
Yanlış kelime.

Keşke daha çok konuşsaydım mı?
Belki.

Ama keşke kendim olmasaydım?
Hayır.

O gün, herkes bağırırken ben yine sustum.
Ve suskunluk, bana pahalıya mal oldu.

BÖLÜM XXI – DIŞLANMAK

Milli takım kapıları kapandığında,
anahtarın bende olmadığını anladım.

Bir futbolcu için bu,
ölüme benzeyen bir şeydir.

Ama ben ölmedim.
Sadece başka yerlere gittim.

RÖPORTAJ IV – “SENCE FRANSA SANA HAKSIZLIK MI YAPTI?”

– Sence Fransa sana adil davrandı mı?

Adalet…
Bu kelime futbol dünyasında çok çabuk kirlenir.

Beni anlamadılar.
Ama ben de kendimi anlatmadım.

Bu iki şey birleşince,
ortaya gerçekler değil, manşetler çıkar.

BÖLÜM XXII – SON KEZ MAVİ

Bir daha o formayı giymedim.
Ama formayı çıkardığımda,
içimde bir şey kaldı.

Kırgınlık değil.
Hüzün.

Çünkü her futbolcu,
ülkesinde sevilmek ister.

Ben de istedim.

RÖPORTAJ V – “BUGÜN GERİ DÖNME ŞANSIN OLSA?”

– Bugün geri dönme şansın olsa,
Fransa için yine oynar mıydın?

Hiç düşünmeden cevaplıyorum.

Evet.

Çünkü insan,
kırıldığı yere
kızgınlıkla değil,
olgunlukla bakmalı.

Ben büyüdüm.

BÖLÜM XXIII – KABUL

Bugün artık kimse beni çağırmıyor.
Ama kimse beni susturamıyor da.

Milli takım defteri kapandı.
Ama hikâye bitmedi.

Ben hâlâ koşuyorum.
Kelimelerin arasında.
Hatıraların içinde.

SON RÖPORTAJ – “SEN KİMSİN, ANELKA?”

– Son olarak...
Sen kimsin, Nicolas Anelka?

Derin bir nefes alıyorum.

Ben hatalıyım.
Ben yalnızım.
Ben sessizim.

Ama ben yalan değilim.

Ve futbol,
bazen en çok
sessizleri sınar.

ON SAHNE – SON DÜDÜKTEN SONRA

Kamera uzaktan açılıyor.

Sabah erken.
Bir stadyum… boş.

Tribünlerde tek bir bayrak yok.
Rüzgâr, koltukların arasından geçerken eski tezahüratların hayaletini taşıyor.

Ses yok.
Sadece adımlarım.

Anlatıcı sesi yok.
Müzik yok.

Ben varım.

Yürürken ayakkabılarım beton zemine vuruyor.
Her adım, geçmişten bir yıl koparıyor.

Burada bir zamanlar bağırdılar.
Burada yuhaladılar.
Burada alkışladılar.

Şimdi…
hiçbiri yok.

Kamera yaklaşıyor.

Bir bankta duruyorum.
Soyunma odasının önünde.

Kapı aralık.
İçerisi karanlık.

Bir zamanlar formalar asılıydı burada.
Numaralar.
İsimler.

Şimdi sadece askılar var.

Elimi uzatıyorum.
Bir forma yok ama refleksim durmuyor.

Anlatıcı (kısık, tarafsız bir ses):

“Bazı futbolcular kupalarla hatırlanır.
Bazıları gollerle.

Bazıları ise…
sessizlikleriyle.”

Saha.

Çimler kesilmiş.
Çizgiler solmuş.

Orta yuvarlağa yürüyorum.

Bir an duruyorum.

Kamera yüzümde.

Gözlerimde hâlâ bir koşu var.
Ama bacaklarım artık biliyor.

Bu son.

Flash görüntüler giriyor.

Arsenal’de bir gol.
Chelsea’de bir sevinçsiz gol krallığı.
Fransa formasıyla başı öne eğik bir yürüyüş.
Fenerbahçe’de kalabalık ama yalnız bir akşam.

Sesler üst üste biniyor.

Manşetler:
“Problemli.”
“Soğuk.”
“Anlaşılmadı.”

Sonra…
sessizlik.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Bağcıkları çözmüyorum.

Onları orta yuvarlağın kenarına bırakıyorum.

Kamera yukarıdan bakıyor.

İki küçük siyah nokta,
yeşilin içinde.

Anlatıcı:

“Bazı insanlar sahayı terk eder.

Bazıları ise…
sahadan hiç çıkmaz.”

Tünelden geri dönüyorum.

Bu kez arkamı dönüp bakmıyorum.

Çünkü bazı vedalar,
bakınca uzar.

Son kare.

Boş saha.

Güneş yavaşça yükseliyor.

Ekran kararıyor.

SON YAZI (ekrana düşer):

Nicolas Anelka
1979 –

Futbolu sessiz oynadı.
Hayatı yüksek sesle yargılandı.

SON